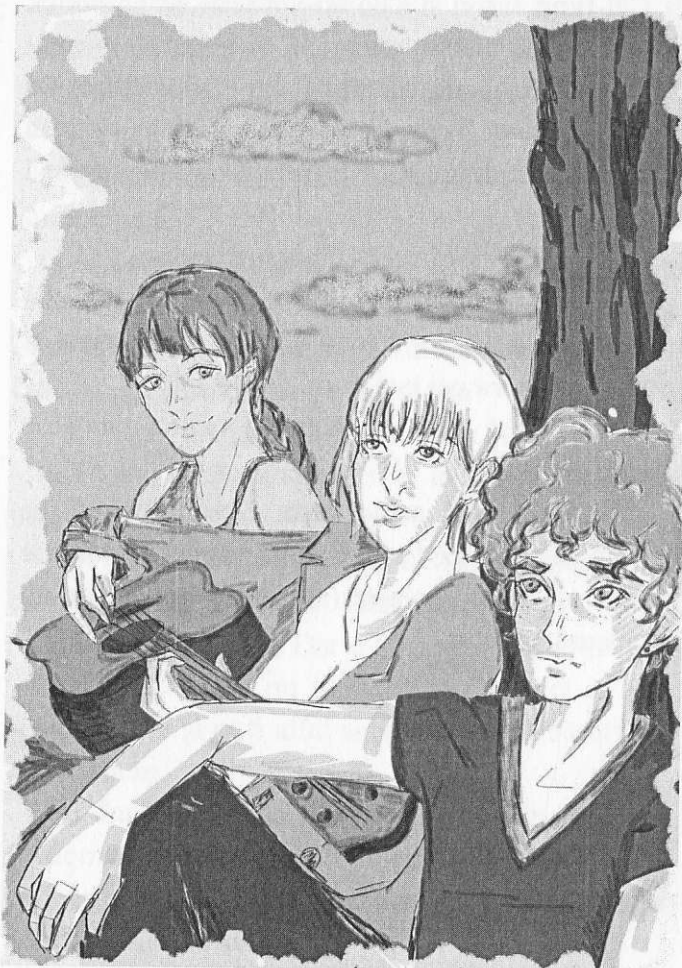

Victoria Călinescu

Flacăra Templului

Cuprins

I. SUCUL DE MANDARINE	6
II. INTENSITATE	14
III. DISTRUGERE	20
IV. ÎNȚELESUL	30
V. A DOUA ÎNCERCARE	38
VI. DESPĂRȚIREA	46
VII. UMBRA	52
VIII. NOUL AMIC	60
IX. FRICA	68
X. VISE	74
XI. PRIETENUL	82
XII. ZGOMOTUL	92
XIII. ÎNCOLȚIT	100
XIV. INDICIUL	106
XV. CHEIA	116
XVI. PLANUL	126
XVII. AMINTIREA	142
XVIII. MEDICAMENTUL	154
XIX. TRANSFORMAREA	176
XX. EVADAREA	188
XXI. PREGATIREA	198
XXII. FLACĂRA	213
XXIII. PUTEREA	229
XXIV. REVENIREA	245

I. SUCUL DE MANDARINE

Lumina soarelui cădea pe fața obosită a Belacquei, care încerca din răputeri să se trezească. Alarma suna în continuu, dar ea... nimic... nici că voia să-și deschidă ochii. Sărăcuța, toată noaptea stătuse trează 7 gândindu-se la ceea ce avea să urmeze...

- Bel, trezește-te! Vom întârzia! Nici măcar nu ai mâncat! strigă Carl nervos, la ea.

Carl este fratele ei mai mare. Este foarte grijuliu cu ea, deși câteodată... cam întrece măsura.

Carl are paisprezece ani, iar Belacqua are treisprezece. Ea l-a admirat pe Carl dintotdeauna. Aceasta are încredere în ea și în forțele ei proprii, însă atât timp cât fratele ei va fi prin preajmă, nu va reuși niciodată să demonstreze cât de puternică este. Carl o pândește tot timpul, așteptând-o să fie în pericol ca el să o salveze. Poate în acea expediție Belacqua îi va arăta de ce este în stare.

Până la urmă, după multe încercări, Belacqua se trezi și se duse la bucătărie să ia micul-dejun.

- Bună dimineața, scumpo! spuse tatăl Belacquei, înfulecând un sandwich cu roșii și castraveți.

- De ce te-ai trezit atât de târziu?

- Presupun că eram prea entuziasmată pentru azi și... am stat trează până pe la vreo... hmm... trei-patru, cred... și mi-am pregătit echipamentul.

- Ce fel de „echipament” ți-ai pregătit tu? întrebă tatăl ei zâmbind.

- Ei, treaba mea. Mi-am luat o placă de păr, spray hidratant pentru păr, pentru că nu rezistă la umezeală,

niște cărți și caiete ca să îmi fac temele când ne mai oprim, o lanternă, telefonul, încărcătorul...

8 - Știi că nu sunt prize în temple, nu? Și cărțile nu te ajută, dacă nu conțin tehnici de supraviețuire, descifrare de simboluri sau de termeni minerali, care corelează cu...

- Bine! Priceput! Mă duc să îmi reorganizez ghiozdanul și mă întorc să termin de mâncat.

- Nu e nevoie. Am câteva ghiozdane de urgență, cu toate lucrurile de care avem nevoie. Tu termină de mâncat ca să putem pleca, îi spuse Carl.

- Să aveți grijă dragii mei. Tatăl vostru nu a pățit nimic până acum în expedițiile sale, dar voi... E prima dată când aveți o asemenea aventură. Aveți grijă unul de celălalt! spuse mama lor îngrijorată.

- Promitem, mamă. În plus, suntem alături de tata. Va avea grijă de noi în fiecare secundă, răspunse Carl.

Drumul a fost anevoios până la port. Se îmbrăcaseră prea subțire pentru luna martie, dar tatăl lor le-a spus că va fi foarte cald în templu, energiile acestuia mișunând pe la toate colțurile.

Din fericire drumul era relativ scurt, deci nu aveau să înghețe de frig. Străzile erau împănate de mulțimea de oameni ce mergeau grăbiți spre locurile lor de muncă. La urma urmei, era totuși început de săptămână.

Numărul de locuitori era impresionant, dat fiind faptul că orașul port era destul de mic.

Oricât de aglomerate ar fi fost străzile, atmosfera

era mereu festivă, ca și cum ar fi fost sărbătoare în fiecare zi! Toți oamenii păreau lipsiți de griji, încrezători. Ei bine, toți în afară de Belacqua.

Tot nu era împăcată cu faptul că nu își putea folosi telefonul. Oricât de interesantă i se părea ideea de a explora un templu uitat de timp, era sigură că la un moment dat avea să se plictisească. Ce-ar fi făcut în acel moment? S-ar fi uitat la pereți?

Parcă deodată nu mai era atât de entuziasmată. Mergea bosumflată, tot înainte, cu pași repezi. Tot ce voia era să ajungă acolo mai repede ca apoi să se întoarcă.

Carl pe de altă parte, era incredibil de nerăbdător, deși nu o arăta. Nici frigul nu îl deranja. Mergea sprinten lângă tatăl său care dezbată un subiect politic la telefon. Se gândea la toate sculpturile, artefactele sau ofrandele pe care urmau să le găsească.

Abia aștepta să analizeze arhitectura alături de tatăl său și să asculte alături de Belacqua poveștile acestuia.

Belacqua însă era mult prea distrasă pentru a realiza faptul că tatăl lor se oprise din mers. Se apropie încruntată de el, dar tatăl nu părea să o observe. Intră furtunos într-o clădire din capătul străzii, închizând ușa în urma sa.

- De ce a intrat acolo? Suntem atât de aproape de port! spuse Belacqua, deschizând ușa pe care ta-

tăl lor tocmai o trântise.

- Depărtează-te de ușă! strigă Carl. Tata a spus că nu avem voie să intrăm înăuntru. Are de plătit o datorie sau ceva...

- Eu intru! și Belacqua deschise ușa, lăsându-l pe Carl în urmă.

Încăperea era înghesuită și slab luminată. Pe pereții vechi și prăfuiți erau rafturi cu tot felul de vinuri din toate colțurile lumii: unele mai prețioase, altele mai puțin interesante.

Așezat la o masă stătea un bărbat foarte înalt, masiv și cu o barbă lungă. Când bătu în masă Bel îi atrase atenția complet acestuia.

- Caut un bărbat de 1 metru și 80 de centimetri, cu pielea gălbuie, păr de culoare castaniu deschis, ochi albaștri și o barbă scurtă și cărunță. L-ați văzut pe aici?

- N-am nicio idee despre cine vorbești, murmură bărbatul obosit.

Belacqua nu se putea da bătută atât de ușor. Trebuia să rămână în clădire pentru a-și aștepta tatăl, dar nu putea face asta dacă nu găsea o persoană cu care să aibă o legătură.

Se pregătea să plece când... I-a venit ideea. Pentru a rămâne în clădire trebuia să vorbească în continuare cu acel bărbat. Cum era prea multă lume, deci era aproape imposibil să își găsească tatăl, trebuia să rămână în locul în care ajunsese și să îl aștepte.

- Ce se vinde aici? spuse ea distrasă, uitându-se în mulțime.

- De ce te-ar interesa pe tine? Ești doar o copilă.

- Pentru că... Ei bine... Totul arată atât de interesant! Acele sticle sunt... Ăăă... Surprinzătoare!

- Aici se vând doar băuturi nobile. Vinuri din toată lumea! O fetiță ca tine nici nu poate spera să cumpere asemenea comori. Costă o avere! spuse el arătând spre rafturi.

- Și sucul de mandarine e o băutură nobilă, să știi! Poate fi făcut din soiuri nemaiîntâlnite de mandarine...

- Poftim? Serios? întrebă bărbatul curios.

- Desigur! Mă surprinde faptul că o băutură atât de sofisticată nu este de găsit în asemenea loc! Ia notițe, bunule domn! Sucul de mandarine poate aduce un profit uriaș! spuse ea zâmbind.

- Aici erai! Carl o apucă de braț. Ieșim! Acum!

- Haide, băiete! Tocmai îmi explica tainele nebănuite ale sucului de mandarine!

- Bel, locul ăsta e o cramă. Aici se păstrează și se vând vinuri, nu sucuri. Cum poți să păcălești oamenii astfel? Nu există nicio taină a niciunui suc. Vom pleca chiar acum.

- Deci... M-ai mințit? și bărbatul ridică vocea.

- Aaa... Ai dreptate, Carl! Hai să plecăm de aici! răspunse Belacqua fugind din cramă.

Carl o apucă și mai strâns pe Belacqua de braț, fugind cât de repede, urmați de bărbatul mânios.

S-au ascuns lângă niște cutii în apropierea clădirii, speriați, mai mult Carl, și obosiți.

- Ce-a fost în capul vostru?!? Am fost plecat cinci minute să înapoiez un obiect unui prieten, iar când mă întorc un bărbat mânios îmi interzice să mai intru în cramă!

- Eee... O poveste lungă... spuse Belacqua, roșind.

- Am timp, răspunse tatăl pe un ton sever.

În drum spre port, Belacqua îi explică tot ce se întâmplase. Stătea rușinată cu capul în pământ, dar tatăl său era mai mult amuzat de poveste decât mânios.

Când au ajuns în port s-au așezat la o coadă imensă. Când Belacqua văzu câtă lume era nu îi veni să creadă.

- Am ajuns în port, tată. Ce urmează acum?

- Procedura este simplă. Ni se vor face scurte verificări, pentru a confisca orice armă care ar putea dezintegra templul expediției. Apoi, mi se va scana legitimația pentru a avea acces la vasul care ne va duce pe Insula Luebe, unde va începe toată distracția.

- Ce proceduri complicate... spuse Carl, în timp ce își nota tot ce trebuia să facă.

- Cât timp stătură la rând pentru scanarea legitimațiilor, în spatele Belacquei se înghesui o fată de vreo cincisprezece ani. Era destul de înaltă și avea părul scurt, de un blond atât de spălăcit încât pareă

îl avea grizonat. Avea ochii de un albastru marin. Privea cerul, ori de plictiseală, ori că era fascinată de complexitatea elementelor cosmice. Belacqua se uita pe furiș la ea. Într-o fracțiune de secundă fata se împinse în Belacqua și fugi în fața rândurilor.

- Hei! Care e problema ta?! strigă Belacqua uimită.

- Ce o să-mi faci? Un gest copilăresc? Mă vei împinge cum te-am împins și eu? răspunse fata.

- Eu... O să... O să vezi tu! strigă Belacqua.

- Abia aștept! Ne vedem pe insulă! strigă fata înapoi, sărind într-o barcă.

De unde știa acea fată misterioasă de venirea Belacquei pe insulă? Mai mult decât atât, cum a putut să treacă așa repede de verificări? Ceva sigur era putred la mijloc... Și nu era mirosul insuportabil de alge din port. Era ceva mai mult. Belacqua simțea că avea să fie mai mult decât o întâlnire... Și urma să afle de ce.

II. INTENSITATE

Gândurile Belacquei îi învârteau capul cu totul. Cine era fata aceea? Oare o știa pe Belacqua? Și dacă da, de unde s-o știe? De ce se ducea de una singură spre templu? Dacă aceea fată era un mesager? Dar un mesager al cui? Nu, ar fi o idee prea nebunească. Sau... poate era vreun extraterestru de pe o altă planetă? Era cam imposibil... Totuși, de ce se gândea Belacqua la ce era mai rău? Poate o știa de la școală?!?

15

- Bel, ce s-a întâmplat? Pari... umm... distrasă... întrebă Carl scanându-și legitimația.

- Nu am nimic, serios... Poate... poate sunt doar amețită. Știi doar că am rău de mare.

- Fără panică, Bel. Va fi doar o plimbare cu barca, spuse tatăl ei mâncând un sandwich cu brânză. Ține minte: panica aduce numai necazuri.

- Mă rog...

După ce și-au scanat legitimațiile au avut acces la Feurten, una dintre cele mai bune bărci.

- Cum de ți-ai permis o asemenea barcă, tată? întrebă Carl, uimit de structura impresionantă a bărcii.

- Bărcile pot fi închiriate după rangul expedițiilor tale. Cum eu am o vechime de admirat, pot închiria bărci spre orice templu, la un preț avantajos.

- Ai fost în atâtea locuri, dar niciodată nu ți-ai permis să îmi cumperi o pisică?! spuse Belacqua indispusă.

- Și cât va dura drumul? întrebă Carl, ignorând-o complet pe Belacqua.

- Depinde. Dacă vom găsi o poartă interuniversală vom ajunge pe insulă mai repede decât vă puteți închipui. Dacă nu, o să ne ia trei zile.

- Voi chiar nu mă băgați în seamă?!? Și trei zile?!? E prea mult! Nu voi rezista atât! Nu m-ai lăsat să îmi iau telefonul! spuse Belacqua nervoasă.

- Bel, liniștește-te. Înțeleg că ești agitată dar totul va fi bine! Și în legătură cu pisica, știi bine că mama ta e alergică... spuse tatăl optimist.

- Tată, ce e o poartă interuniversală? îi întrerupse Carl studiind harta insulei.

- Este ca un fel de...hmm... portal, să spunem. Pe marea Kohn există multe portaluri. Sunt ca un fel de mijloace de transport public. Dar nu toate porțile sunt sigure. Majoritatea sunt corupte de spiritele care vor să invadeze templele de pe cealaltă parte a portalului. Aceste spirite pot captura oamenii de rând pentru a-i face nemuritori. Când oamenii devin nemuritori lucrează pentru acele spirite pentru eternitate.

- Ce intens sună totul... Și cum se numesc aceste spirite? întrebă Carl șocat.

- Wrene sau wreni.

- Tată, serios? Sunt legende din Samedi Graham! Toată lumea știe! Auzi de wrene la televizor, în reclamele de la cereale: „Cerealele Wren: Îți răpesc foamea!”, spuse fata nepăsătoare.

- Dacă nu îți pasă de expediție, mai bine te duci

acasă! se răsti Carl.

- Cu cea mai mare plăcere! E mai bine acasă decât într-un templu prăfuit!

- Mai bine așa! Oricum tu ești împiedicată și trebuie să te păzesc la fiecare pas în loc să mă bucur de expediție! răspunse Carl pornit.

- Nu eu îți cer să mă protejezi! Pot avea grijă de mine și singură.

Certurile între cei doi nu erau o noutate pentru tatăl lor care de fiecare dată reușea să îi despartă. Toți, începeau să piardă timp.

- Copii, calmați-vă! strigă tatăl, acoperind vocile acestora. Belacqua, îți promit că te vei distra. Știu că e ceva nou pentru amândoi și sunteți nerăbdători dar...

- Eu nu sunt, spuse Belacqua întrerupându-l.

- Cum spuneam... continuă tatăl, încercând să își mențină calmul. E o experiență nouă pentru voi și i-am promis mamei voastre că vă veți distra și vă veți înțelege. Trebuie să fim o echipă.

- Tata are dreptate, Bel. Trebuie să ne înțelegem. Știu că poate nu îți va plăcea dar dă-i tatei o șansă.

Belacqua se uită indecisă când la tatăl său, când la Carl. Oricât de mult i-ar fi displicut expediția, trebuia să afle cine era fata misterioasă pe care o văzuse în port.

- Bine... răspunse într-un final. Dar dacă nu mă voi distra voi lăsa o recenzie nesatisfăcătoare templului... Pe internet!!